

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce: [XX], narozen [XX]
státní příslušnost [XX]
bytem [XX]

proti

žalovanému **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2018, č. j. OAM-19/ZA-ZA11-P10-2016,

takto:

I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 7. 2018, č. j. OAM-19/ZA-ZA11-P10-2016, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě žalobce napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1990 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu.
2. Žalovaný nedospěl po posouzení věci k závěru, že by žalobci v zemi původu hrozilo pronásledování z důvodu jeho sexuální orientace. Žalovaný konstatoval, že Uzbekistán obecně nelze označit za zemi s vyspělou demokracií, a zjištěné informace, pokud jde o pohled státních orgánů na sexuální menšiny, tuto skutečnost potvrzují. Žalovaný odkázal na výroční zprávu Human Rights Watch 2018, z níž vyplývá, že souhlasný sexuální styk mezi muži je v zemi pokládán za trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody až na dobu tří let, homosexuálové čelí v zemi zakořeněné homofobii a diskriminaci. Dle obsahu výroční zprávy Amnesty International 2018 uzbecké úřady nemají zájem na dekriminálnízování dobrovolných sexuálních vztahů mezi muži, vztahy stejného pohlaví jsou nadále stigmatizovány. Dle žalovaného je však třeba zkoumat, zda žalobce byl takovému zacházení přímo vystaven, nebo mu taková situace s vysokou mírou pravděpodobnosti reálně hrozí. Žalovaný zdůraznil, že základním principem posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany je princip individuálního posouzení. Žalobce v zemi původu založil rodinu, má tam manželku a tři děti. Žalobce tak z vlastního rozhodnutí žil v Uzbekistánu až do svého posledního odchodu ze země běžný heterosexuální život, takto byl vnímán ze strany svého okolí, neměl potíže se státními orgány, neměl potíže vycestovat a opakovaně se navracet do země původu, jeho rodina, včetně manželky a dětí, netuší jeho tvrzené sexuální zaměření, a to ani v současné době po žalobcem popisovaném jediném incidentu v parku v roce 2014, kdy měl být přistižen při objímání a líbání s mužem. Žalobcem popsána situace a postup konkrétních policistů motivovaný zjevně vlastním finančním prospěchem reálnou bezpečnost žalobce neohrozila. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce vědomě pobýval na území České republiky po ukončení platnosti předchozího povolení k pobytu a po uložení trestu správního vyhoštění. O udělení mezinárodní ochrany požádal až poté, co byl opakovaně kontrolován cizineckou policií a upozorněn, že v případě nevycestování na základě uděleného výjezdního příkazu, bude zadržen. Ze správního spisu nevyplývá,

že by mu podat žádost o mezinárodní ochranu v minulosti bránily závažné objektivní okolnosti, nebo že by neměl během pobytu na území České republiky přístup k potřebným informacím

a právnímu poradenství, kterého ostatně využil minimálně po uložení trestu správního vyhoštění. Skutečnost, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s odstupem téměř dvou let od popsané události v parku, kdy měl být přistižen při intimním kontaktu s mužem, nesvědčí

o tom, že svoji situaci vnímal natolik palčivě. Z jeho postupu je naopak zjevná snaha o legalizaci dosavadního pobytu na území České republiky. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce neshledal odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl mu neudělil. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce v průběhu správního řízení vyjádřil obavu, že by v případě návratu do vlasti byl uvězněn z důvodu prozrazení jeho homosexuality. Žalovaný odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, z níž vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Dle žalovaného lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu udělit pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do vlasti v současné době přímé a bezprostřední nebezpečí ze strany státního orgánu země, které by ve své povaze bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, nehrozí.

3. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Namítal, že splnil podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině osob s homosexuální orientací. Tvrdil, že se v zemi původu setkával s odporem většinové společnosti, policie, ale i tlakem rodiny, čelil opovržení a homofobii, pociťoval, že v důsledku své sexuální identity je pronásledován a vyloučen ze společenského života a není mu umožněno se integrovat do běžné společnosti. Žalobce odkazoval na čl. 10 písm. d) kvalifikační směrnice a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52. Znovu popsal incident z roku 2014, kdy měl být v zemi původu přistižen v parku v objetí s jiným mužem, označen kolemjdoucími a zadržen policií. Policie měla jeho partnera vydírat a vymáhat úplatek výměnou za mlčenlivost, protože homosexualita je v Uzbekistánu trestná a zároveň obecně vnímána jako velmi zavrženíhodná. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že dle výroční zprávy Human Rights Watch za rok 2018 je sexuální styk mezi muži v Uzbekistánu pokládán za trestný čin, nicméně nevyvodil z toho žádné relevantní závěry pro konkrétní případ žalobce.
4. Žalobce současně tvrdil, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu a to právě z důvodu jeho sexuální identity, neboť byl v minulosti napaden toliko pro příslušnost k určité sociální skupině, a státní orgány mu neposkytly adekvátní ochranu. Žalobci tak v případě návratu do země původu hrozí

porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce odkázal na zprávy o situaci v zemi původu, konkrétně na zprávu Amnesty International, zprávu International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association (ILGA) - State-Sponsored Homophobia report a článek Freedom House, Nations in Transit 2018 - Uzbekistan z 11. dubna. 2018. Z předkládaných zpráv vyplývá, že v Uzbekistánu je sexuální styk mezi osobami stejného pohlaví trestán až tříletým odnětím svobody, přičemž dosavadní návrhy na zrušení této normy ztroskotaly a k dekriminizaci takového jednání není v Uzbekistánu žádná politická vůle. Homosexuálové čelí v této zemi otevřenému pronásledování dokonce i na veřejnosti, příslušníci této menšiny jsou veřejně napadáni a ostouzeni. Žalobce dále odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské Unie ze dne 7. 11. 2013 ve věci C-199/12 a C-201/12, v němž bylo judikováno o homosexuálech a jejich příslušnosti k určité sexuální skupině. Žalobce uzavřel, že v Uzbekistánu dochází k jevům, které lze považovat za porušování lidských práv a základních svobod, které jsou v České republice chráněny podle čl. 10 Ústavy. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a žalobci udělena mezinárodní ochrana, nebo věc vrácena zpátky žalovanému k dalšímu řízení.

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že mezinárodní ochranu nelze udělit automaticky všem osobám pocházejícím ze zemí s nižším či žádným stupněm demokracie. Vždy je nutno zkoumat, zda konkrétní osoba byla vystavena zacházení, které je možno kvalifikovat jako pronásledování, nebo jí takovéto zacházení s vysokou mírou pravděpodobnosti hrozí. Žalovaný konstatoval, že na základě žalobcem popsaného jediného incidentu v roce 2014 nedospěl k závěru o reálně hrozícím pronásledování žalobce z důvodu jeho sexuální orientace. Žalovaný poukázal na to, že udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, přičemž nestanoví podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoli pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat

či přesahovat 50 %. Z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice pak vyplývá, že pokud vyjde najevo skutečnost ukazující na předchozí pronásledování žadatele, jedná se o závažný ukazatel odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení vyplývá, že žil v Uzbekistánu až do svého posledního odchodu ze země v roce 2014 běžný heterosexuální život, takto byl vnímán ze strany svého okolí, tj. jako ženatý otec tří dětí. Manželka s dětmi nadále žije v Uzbekistánu.

Tvrzené sexuální zaměření žalobce dodnes netuší ani jeho rodina. Žalobce v zemi původu neměl potíže se stánými orgány a neměl ani potíže vycestovat a opakovaně se do země původu vracet. Žalovaný zdůraznil, že v posuzované věci není podstatné, zda je žalobce skutečně homosexuálně zaměřen, jak tvrdil v průběhu správního řízení, ale to, zda ho takto též vnímají možní původci pronásledování. Stejně tak je dle žalovaného nutno posuzovat žalobcem také tvrzený možný důvod pronásledování, kterým je šířeji vymezená příslušnost k určité sociální skupině. Žalovaný trval na tom, že správně a zcela dostatečně

v napadeném rozhodnutí zhodnotil i to, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Závěrem žalovaný upozornil na to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až s odstupem téměř dvou let od popsané události v parku, což svědčí spíše o tom, že se žalobce snaží o legalizaci svého dosavadního pobytu v České republice. Žalovaný proto navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

6. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Žalobní body vymezené žalobkyní směřují zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska azylu dle § 12 písm. b) a doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu. V mezích žalobních bodů zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal.
8. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu, *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*. Zákon o azylu transponuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (přepracované znění)(dále jen „kvalifikační směrnice“).
9. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS, konstatoval, že „*sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu*“, a rovněž i z nové kvalifikační směrnice výslovně plyne, že sociální skupina může zahrnovat i skupinu založenou na společné charakteristice sexuální orientace. Podle čl. 10 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice, (...) *v závislosti na okolnostech existujících v zemi původu může určitá společenská vrstva představovat skupinu založenou na společném charakteristickém rysu sexuální orientace. Sexuální orientaci nelze chápat tak, že by zahrnovala akty považované podle vnitrostátních právních předpisů členských států za trestné. Pro účely určení příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo vymezení rysu takové skupiny musí být náležitě uvážena hlediska spojená s pohlavím, včetně genderové identity*.
10. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře také opakovaně potvrdil, že při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje. Toto konstatoval ve vztahu k otázce zastávání politických názorů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67), k otázce náboženských postojů (srov. rozsudek ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013 - 26), i k otázce sexuální orientace (srov. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 343/2017 - 31). Tato judikatura plně odpovídá čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice: *Při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje.*

11. V nyní posuzované věci je situace opačná, neboť jak vyplynulo z pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, ani nejbližší žalobcovo okolí v Uzbekistánu (jeho rodiče a manželka)

o žalobcově tvrzené homosexualitě nevědělo a dosud neví. Pokud žalobce v žalobě uváděl, že byl v zemi původu v důsledku své sexuální identity pronásledován a vyloučen ze společenského života a nebylo mu umožněno se integrovat do běžné společnosti, jde o tvrzení, které se poprvé objevilo až v žalobě. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce popisoval jediný incident z roku 2014, kdy se měl v parku objímat a líbat s jiným mužem a kolemjdoucím párem přivolaná policie jim měla vyhrožovat vězením a požadovat úplatek. Jinak žil žalobce v Uzbekistánu až do svého posledního odchodu ze země v roce 2014 běžný heterosexuální život, a takto byl vnímán také ze strany svého okolí (tedy i ze strany možných původců pronásledování), jako ženatý otec tří dětí. Dle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS, „*příslušnost k sociální skupině homosexuálů či důsledky z ní plynoucí musí být důvodem (přímým či zprostředkovaným) k projevům zákonem charakterizovaných forem negativních jednání vůči němu.*“

Tato podmínka může být splněna, pokud samotná homosexuální orientace bude okolím daného jedince vnímána jako nežádoucí, ostudná či nepřijatelná a pokud bude důvodem pro všeobecně výrazně negativní reakce okolí vůči němu.“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný dostatečně zabýval tím, zda žalobci může hrozit pronásledování z důvodu tvrzené homosexuální orientace. Soud souhlasí s tím, že nelze předpokládat, že policie potažmo jiné státní orgány budou s odstupem několika let na základě jednoho incidentu v parku vůči žalobci vyvíjet cílené jednání, které by ve své povaze s ohledem na jeho skrývanou sexuální orientaci bylo možné vyhodnotit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*

12. Obdobně se krajský soud ztotožnil i s hodnocením otázky, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí ze strany státních orgánů skutečné nebezpečí vážné újmy. Vyhodnocení nebezpečí vážné újmy představuje aplikaci typického neurčitého právního pojmu. Jeho naplnění závisí vždy na úvaze správního orgánu, který vychází ze skutkových okolností konkrétního případu, z informací o zemi původu žadatele. Je nepochybné, že intenzita nebezpečí vážné újmy (zde mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání) musí vykazovat určitou úroveň. To platí i o riziku, že k této vážné újmě dojde. Těmito aspekty se žalovaný zabýval a neshledal,

že by žalobci skutečně hrozilo reálné nebezpečí. Krajský soud i v této otázce se závěry žalovaného souhlasí.

13. Žalovaný zcela správně upozornil na celkový kontext zjištěných skutečností a pobytovou historii žalobce. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, uvedl, že *„udělení azylu podle ustanovení § 12 je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 zákona o azylu nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje typicky k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, vztahuje se tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím ve zcela odlišném čase“*. Výše uvedené závěry tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu ohledně časového okamžiku přítomnosti existence pronásledování u udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, je třeba vyložit tak, že tento judikát lze plně aplikovat v těch případech udělení azylu, pokud žádost o udělení azylu je podána v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu, případně ještě v reálné době odpovídající uvedenému cíli (arg. *v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu*). V posuzované věci neměl žalobce potíže vycestovat a opakovaně se do země původu vracet. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že v České republice pobýval od roku 2008, kdy sem přicestoval za účelem studia, následně zde začal podnikat a od té doby vycestoval do Uzbekistánu celkem asi 4 - 5 krát. Jak zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce vědomě pobýval na území České republiky po ukončení platnosti povolení k pobytu a ani po uložení trestu správního vyhoštění nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany, k tomuto kroku přistoupil až poté, co byl opakovaně kontrolován cizineckou policií a upozorněn, že v případě nevycestování na základě uděleného výjezdního příkazu, bude zadržen. I dle krajského soudu pozdní podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany podporuje závěr o nedůvodnosti žalobcových obav z pronásledování či z hrozcí vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2007, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50, *„žádost o udělení azylu podaná až po určité době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, znamená přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že stěžovatel situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě“*. Podle dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51 *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* Obdobně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu *„Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).
14. Pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu také není důvodem

pro udělení azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40).

15. Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 28. března 2019

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně

